

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev2 731/06
08.11.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Predraga Trifunovića, predsednika veća, Vesne Popović, Jasminke Stanojević, Mirjane Grubić i Milomira Nikolića, članova veća, u parnici tužioca AA, čiji je punomoćnik AB advokat, protiv tužene Republike Srbije - MUP Republike Srbije, koju zastupa kao zakonski zastupnik Republički javni pravobranilac iz Beograda, radi poništaja rešenja o prestanku radnog odnosa, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.2775/05 od 14.12.2005. godine, u sednici održanoj na dan 8.11.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.2775/05 od 14.12.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž.I br.2775/05 od 14.12.2005. godine, odbijena je kao neosnovana tužiočeva žalba i potvrđena presuda Prvog opštinskog suda u Beogradu P.1.br.593/03 od 24.1.2005. godine kojom je stavom prvim izreke, odbijen kao neosnovan tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se poništi rešenje tužene br. 118-5/2003-01 od 4.6.2003. godine i rešenje tužene 01/1 br.2296/2003 od 24.7.2003. godine i da se obaveže tužena da tužioca vrati na rad i rasporedi na radno mesto koje odgovara njegovoj stručnoj spremi, znanju i sposobnostima u roku od 8 dana, i kojim je odbijen kao neosnovan zahtev tužioca za naknadu troškova parničnog postupka.

Protiv pravosnažne presude donete u drugom stepenu blagovremeno je izjavio reviziju tužilac pobijajući je zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pravilnost pobijane presude na osnovu čl. 386. ZPP ("Službeni list SFRJ", br. 4/77..."Službeni list SSRJ", br. 15/98 i 3/02), koji se na konkretan slučaj primenjuje na osnovu ovlašćenja iz čl. 491. st. 4. ZPP ("Službeni glasnik RS", br.125/2004), Vrhovni sud je našao da tužiočeva revizija nije osnovana.

U postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. tač. 11. ZPP na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužilac u reviziji određeno ne ukazuje na postojanje neke druge bitne povrede odredaba parničnog postupka koja može biti revizijski razlog iz čl. 385. st. 1. tač. 1. i 2. ZPP.

Razlozi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju, tužilac je bio radnik tužene u Sekretarijatu u ___ i rešenjem tog Sekretarijata od 28.3.2003. godine tužiocu je prestao radni odnos a 27.3.2003. godine pošto je pismeno izjavio da želi da raskine radni odnos. Protiv ovog rešenja tužilac je izjavio prigovor koji je rešenjem tužene od 21.5.2003. godine usvojen, poništeno prvostepeno rešenje i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak. Posle ovoga, tužena je donela novu odluku od 4.6.2003. godine kojom je utvrđeno da je tužiocu radni odnos prestao sa 28.3.2003. godine jer je tužilac pismeno izjavio da želi da raskine radni odnos. Po tužiočevom prigovoru ovo rešenje potvrđeno je rešenjem od 24.7.2003. godine, a tužiočev prigovor odbijen. Tužilac je SUP-u ___ podneo pismenu izjavu koju je svojeručno pisao i potpisao da više ne želi da radi u SUP-u iz porodičnih razloga i to od 28.3.2003. godine. Sa sadržinom ove izjave upoznat je načelnik SUP-a koji je naložio kadrovskoj službi da donese rešenje o prestanku radnog odnosa i ovo rešenje je tužiocu uručeno 28.3.2003. godine. Sa tužiocem je obavljen razgovor od strane šefa oseka pogranične policije vezano za pritužbu BB koji je tvrdio da mu je radnik koji je sa njim obavljao razgovor nakon privođenja u SUP ___ uzeo 50 evra dok ga je vozio prema graničnom prelazu ___, a posle obavljenog razgovora tužilac je napisao izjavu, a starešina službenu belešku, i posle ovakve tužiočeve pisane izjave da želi da raskine radni odnos iz porodičnih razloga doneto pobijano rešenje koje je po tužiočevom prigovoru potvrđeno.

Prilikom sačinjavanja pismena u kome je tužilac izjavio da ne želi da više u radi kod tužene, odnosno da želi da raskine radni odnos iz porodičnih razloga, a pre toga prilikom obavljanja razgovora sa tužiocem na tužioca nije vršen bilo kakav pritisak za sačinjavanje i potpisivanje izjave, pa je takva tužiočeva izjava svojeručno napisana i potpisana izraz njegove prave volje da želi da raskine radni odnos kod tužene. Kako ova izjava nema mana u pogledu volje i zasniva se na činjenici da tužilac ovu izjavu nije opozvao pre nego što je doneto rešenje o prestanku radnog odnosa od strane starešine, to je pravilno i po oceni Vrhovnog suda, odbijen tužbeni zahtev kojim je tužilac tražio da se poništi rešenje o prestanku radnog odnosa doneto na osnovu pisane izjave tužioca da želi da raskine radni odnos. Kako je odluka o prestanku radnog odnosa zakonita to je odbijen i zahtev tužioca za vraćanje na rad. Za odluke su dati jasni i pravilni razlozi koje u svemu kao osnovane prihvata i Vrhovni sud

višećanje na sud. Za svaku su data jasna i pravilna razlozi koje u svemu kao osnovane privata i vrhovni sud.

Nije osnovano isticanje tužioca u reviziji o pogrešnoj primeni materijalnog prava. Ovo, zbog toga što je u postupku utvrđeno da je tužilac u vreme kada je potpisao izjavu kojom želi da raskine radni odnos kod tužene mogao da shvati značaj potpisivanja jednostranog raskida radnog odnosa. U to vreme nije bolovao bilo od kakve trajne ili privremene duševne bolesti. Izjava o jednostranom raskidu radnog odnosa nije iznuđena ni silom ni pretnjom, odnosno nije data u zabludi ili usled prevare jer je tužilac kao radnik OUP-a -policajac mogao znati da li njegova radnja odnosno radnje koje je preduzeo pre davanja pisane izjave podležu krivičnom progonu. Stavljanje tužiocu u izgled da je učinio krivično delo i da će protiv njega eventualno biti podneta krivična prijava ne znači da je ovakva izjava o raskidu radnog odnosa data sa manama volje, jer eventualno podnošenje krivične prijave ne predstavlja pretnju već postupanje organa tužene na osnovu ovlašćenja iz odredaba Zakona o krivičnom postupku.

Kako se revizijskim navodima ne dovodi u sumnju pravilnost pobijane presude, Vrhovni sud je odbio kao neosnovanu reviziju tužioca i odlučio kao u izreci primenom čl. 393. ZPP.

Predsednik veća-sudija,

Predrag Trifunović, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

sd